

SANT JORDI

SI la corona simbolitza l'espiritualitat, el braç és la representació materialista de la força; en tenir la màxima potència del cos humà.

Si, la primera, és la direcció; el segon és l'executor: Evidentment, no pot prescindir l'una de l'altre!

Així mateix, només col·laborant totes dues, s'ha construït la lletra S.

AMB l'armadura, s'assegurava la defensa del cos, el cavaller de l'edat mitjana; però, l'elm, era la peça primordial: Amb ell, protegia el seu cap; reducte privilegiat de la intel·ligència!

El cap i l'elm, ben compenetrats, han ajudat a donar forma efectiva a eixa A.

NUS, eixa part insignificant que mai serà puntera... Tots volem ésser eixa punta de referència... destacar!

Saber usar la ploma per escriure o dibuixar, amb certa soltura, no és altra cosa que el tenir unes bàsiques qualitats per entreveure l'art; sense cap altre mèrit. Per això, sabem què som i on és el nostre lloc, potser, arribem a escriure mitjanament millor del què no ho fa l'artista del dibuix i , en dibuixar, potser nos hem trobat fent-ho amb més perfecció de que ho faria el de la Literatura.

Així he descobert què, sense una N, mai escriuria: Nus!

TOT el mèrit millor que jo poguera tenir, només seria el d'haver sabut quin era el meu lloc: Lluny de les punteres destacades!

Furgat per la punta de la ploma, he escrit la figura de Sant Jordi. I, en dibuixar el nom del Cavaller, no podia posar Sant, si no tenia eixa T final.

JORDI... ara Sant, ara no... ara sí que ho és: Tant discutit! Baix del seu protector mantell, s'empara la meua terra de naixença; però, també, en eixa terra de la meua ascendència, el venera Banyeres de Mariola!

La seua intel·ligència, la força del seu braç, la tensa cama seua, el nervi poderós que fica la llança dins de la fera... tot! Tot no fóra res sense la seguretat del cavall que, plantant-se pel davant, descansa tota la seua potència d'animal, en eixa gropa i eixes potes posterior que fan possible eixa J.

OBLIDAR la nostra fe cristiana, seria oblidar el Vencedor del drac; però no hi seria el motiu per venerar-lo, si no fóra perquè, Ell, representa el BÉ; i la bèstia, el MAL! Un BÉ i un MAL rodant eternament. Com eterna, com una roda, és O.

REMEMORAR el mig miler i escaig d'anys, d'ésser islamitzats, els banyeruts, representa lloar als qui, des d'una religió diferent, honoraven al Creador, amb veritable amor filial vers la terra que els havia bressolat, estimant-la tant o més del què, nosaltres no ho fem ara!

Per això, sense sentir-se "moro" o "cristià", a les nostres Festes, és sentir-se banyerut d'una època o d'una altra; però... banyerut! Amb la seguretat i poder que pareix desprendre's d'aquest Drac convertit en R.

DUES maneres d'honorar al Creador. Dues maneres de sentir-se banyerut. Dues maneres de fer-nos sentir, cada 25 d'abril, eixa estimació del "moro" de la Festa i per eixe mahometà històric. També, d'estimació pel "cristià" recent que mos ha passat la torxa per mantenir encesa la festa i per aquell que , venint amb Jaume I, mos mantingué desperts, estimant en nostre Banyeres. I, despertar, comença amb D.!

INÚTIL seria el voler-nos alliberar d'eixa esclavitud que sentim per les nostres Festes de Moros i Cristians... Esclavitud que ja duem des del mateix interior del cos de la mare. Un vassallatge impregnat d'una potent força que mos duu des de la fortalesa del Castell islàmic, al "Santo Cristo" cristià, amb eixa I que, segura, pareix posar-se amb una punta al Castell i amb l'altra al Santuari. I nosaltres, contemplant-ho amb perspectiva, des d'eixa lloc privilegiat que, de la lletra, és el seu punt!

Així he dibuixat un nom, Així he escrit el dibuix del nostre Cavaller.

Vitol a Sant Jordi!

Joan Navarro i Luna
(PALLOC)
Barcelona, gener del 1985